

nepřítele až k místu zvanému Lasturová zátoka. Mise s cílem najít tajemného vůdce rebelů Hanta měla začít.

Naše další kroky na pevnině povedou do Pravého Landovelu, pomyslel si Derry a ucítil náhlou, ostrou bolest v hrudi. Nevěděl, jestli je to strach, nebo radost. Dotkl se gagátu, kamene, který mu visel na krku, a bolest se zmírnila.

Šmátral po popruzích záchranné vesty. Slabá levá ruka mu bolestivě pulzovala, když se snažil ohnout ztuhlé zkřivené prsty.

„Chceš, abych ti pomohla?“ zašeptala Sláma.

Derry zavrtěl hlavou. Slyšel, jak si Kocour ve tmě něco mumlá, a podle Sláminy ztišené reakce poznal, že Kocour o něm říká něco zlomyslného. Představil si, jak se Kocourovi kroutí rty a jeho tmavé oči se hněvivě lesknou. *Zapomeň na to,* řekl si, vytrhl se z neohrabaného kabátku a zaťal zuby proti bolesti.

Kapitán Ola vyplňoval jako mohutný stín přední část malého plavidla. Náhle se mírně pohnul a nad jejich hlavami se se syčivým zvukem začal otevírat poklop torpu.

Dovnitř vtrhl chladný mlhavý mořský vzduch. Po zatuchlém kovovém pachu, v němž všichni tak dlouho trčeli, to měla být úleva, avšak nesl s sebou pachutí něčeho odporného, co Derrymu připadalo matně a nepříjemně povědomé.

Ucítil, jak ho Numův panáček jemně poklepal po koleni. Rozhlédl se. V šeru vypadal Num stejně malý a bledý jako duch, za kterého jej Derry kdysi považoval.

Nebezpečí! Derry to slovo slyšel tak jasně, jako by ho Num vyřkl nahlas.

Num s námi neměl jít, pomyslel si Derry. *Je příliš mladý. Většina lidí by si myslela, že my ostatní nejsme dost staří na to, abychom se vydali na takovou misi, ale přinejmenším Sláma, Kocour a já jsme teenageři. Num je ještě dítě – podle Zeeny je mu teprve osm nebo devět. Kapitán Ola by ho měl vzít zpátky do Svobodného, zpátky na Bezpečné místo, kde se o něj Lehane a Zeena mohou postarat.*

Jenže Num by odmítl Derryho a Slámu opustit, i kdyby měl sebevětší strach. A Ola by ho stejně nechtěl vzít s sebou. Tahle mise byl Lehanův nápad. To Lehane chtěl, aby se jí Num zúčastnil. A Ola se řídil příkazy starého knihovníka.

Nyní se kapitán otočil na svém místě. „Přiblížil jsem se k pláži, jak nejbližší to šlo, aniž bychom najeli na mělčinu,“ houkl. „Nebudete se muset brodit moc daleko.“

Poklop byl teď úplně otevřený. Malé plavidlo se mírně zakymácelo, když se Kocour dychtivě postavil a chtěl se podívat jako první. Vířící elská mlha, přízračně zelená, zakrývala noční oblohu a znepokojivý zápach byl silnější. *Je to ta mlha, co cítím?* přemýšlel Derry, ale věděl, že ne. Ten pach byl něco, co znal ze své ztracené minulosti. Snad po sté už ho napadlo, jestli se mu v Pravém Landovelu konečně vrátí paměť.

„Tady jsem se na záchrannou loď nedostal,“ zašeptal Kocour a přitom mžoural do mlhy. „Jsem si tím jistý.“